

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 7 maja 2019r.,

sprawy **P. B.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 25 września 2018 r., sygn. akt X Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 15 maja 2018 r., sygn. akt V K [...]

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

**II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. H. - Kancelaria
Adwokacka w W. kwotę 442 zł i 80 gr. (czterysta czterdzieści dwa
złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % VAT, tytułem
wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;**

**III. obciąża skazanego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego P. B. w kasacji złożonej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 września 2018 r., sygn. akt X Ka [...], **zarzucił** uchybienie będące rażącym naruszeniem prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, tj.:

1) art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i rażąco niesłuszne zastosowanie tego przepisu, polegające na przyjęciu, że zachowanie oskarżonego P. B. mieści się w granicach czynu zabronionego określonego w art. 286 § 1 k.k. i uznanie, że wszedł on w porozumienie z innymi osobami, z którymi następnie dokonał

wspólnie ww. czynu zabronionego w ramach tak zwanego współsprawstwa właściwego w sytuacji, gdy rola oskarżonego w popełnieniu przedmiotowego przestępstwa była co najwyżej marginalna, nie wypełniająca żadnego znamienia określonego w art. 286 § 1 k.k., która przy założeniach przyjętych przez Sąd I i II instancji, w szczególności przebiegu przestępnego zdarzenia oraz cech zachowania poszczególnych podmiotów, może być rozpatrywana co najwyżej w formie pomocnictwa z art. 18 § 3 k.k. polegającego na udzieleniu informacji, co mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku i skutkowało skazaniem oskarżonego na karę bezwzględnego pozbawienia wolności;

- 2) art. 286 § 1 k.k. i rażąco niesłuszne zastosowanie tego przepisu polegające na przyjęciu, że oskarżony P. B. wypełnił znamiona w tym przepisie, tj. doprowadził pokrzywdzonego M. B. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 30.000 zł, za pomocą wprowadzenia go w błąd, w ten sposób, że w trakcie rozmów telefonicznych podał się za krewnego zwracającego się z prośbą o pożyczkę i funkcjonariusza CBS prowadzącego czynności zmierzające do zatrzymania sprawców przestępstwa oszustwa oraz wywołał fałszywe przekonanie o konieczności przekazania pieniędzy, a następnie odebrał od pokrzywdzonego pieniądze w kwocie 30.000 zł, w sytuacji, gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że oskarżony nie kontaktował się telefonicznie z pokrzywdzonym, a tym samym nie mógł wywołać u pokrzywdzonego fałszywego przekonania o konieczności przekazania pieniędzy, ani nie odebrał 4 listopada 2014 r. od niego pieniędzy w kwocie 30.000 zł, tym bardziej, że pokrzywdzony pierwszy raz widział oskarżonego dopiero na rozprawie w dniu 13 kwietnia 2018 r., co mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku i skutkowało skazaniem oskarżonego na karę bezwzględnego pozbawienia wolności.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w W. w pisemnej odpowiedzi na tę kasację wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z art. 519 k.p.k. kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie. Nadzwyczajny środek zaskarżenia wniesiony przez obrońcę skazanego jedynie pozornie czyni zadość

powyższemu warunkowi. Proste zestawienie zarzutu zawartego w wywiedzionej wcześniej apelacji obrońcy, z zarzutami podniesionymi w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, nie pozostawia wątpliwości, że w istocie kasacja ta jest skierowana przeciwko rozstrzygnięcie Sądu I instancji. Autor kasacji nadto nie dostrzega, że Sąd Okręgowy w W. w sposób poprawny i na wystarczającym poziomie szczegółowości odniósł się do apelacyjnego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, a zatem w realiach sprawy, zrealizował obowiązki kontroli odwoławczej wynikające z przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Rezultatem tej kontroli było utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 15 maja 2018 r., sygn. akt V K [...]. Natomiast obrońca skazanego oczekuje, że Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym dokona ponownej kontroli odwoławczej orzeczenia Sądu *meriti* i podzieli alternatywną ocenę materiału dowodowego przedstawioną w nadzwyczajnym środku zaskarżenia. Należy mocno podkreślić, że takie postąpienie jest niedopuszczalne, gdyż jak już wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwala na prowadzenie dublującej, „trzecioinstancyjnej”, kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 27/17, LEX nr 2335984).

Sąd Okręgowy w W., jako sąd odwoławczy, kontrolując wyrok skazujący Sądu I instancji i utrzymując go w mocy, nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych, jak też nie oceniał na nowo zgromadzonego materiału dowodowego. Słusznie w związku z tym w pisemnej odpowiedzi prokuratora na kasację, wskazano, że w tej sytuacji kasacja winna odnieść się do samego procesu weryfikacji dowodów i ustaleń dokonanych na ich podstawie przez Sąd I instancji oraz wykazania wadliwości argumentacji Sądu Okręgowego w W. w zakresie takiej oceny, względnie powinna wskazywać na brak takiej argumentacji. Tymczasem Autor kasacji nie stawia takiego zarzutu, nie odwołuje się też wprost do naruszenia przez Sąd II instancji przepisu art. 433 § 2 k.p.k., również formalnie nie podnosi zarzutu niewywiązania się przez ten Sąd z obowiązków sprawozdawczych, wynikających z treści art. 457 § 3 k.p.k.

Przypomnieć również należy, iż co do zasady obraza prawa materialnego zachodzi jedynie wtedy, gdy nie są kwestionowane ustalenia faktyczne co do przypisanego czynu, ten zaś w realiach przedmiotowej sprawy, jak to wynika z opisu czynu przypisanego P. B., wyczerpuje znamiona występkę z art. 286 § 1 k.k., popełnionego w warunkach art. 64 § 1 k.k. Obraza prawa materialnego może polegać na: 1) błędnej subsumcji określonego zachowania pod odpowiedni dla ustalonego czynu, przepis prawa materialnego, lub 2) zastosowaniu określonego przepisu prawa materialnego pomimo, iż ustawa nie pozwala na jego zastosowanie, lub 3) niezastosowaniu określonego przepisu prawa materialnego, gdy ustawa nakazuje jego zastosowania.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak na wstępie.